

РЕШЕНИЕ

№ 384

гр. Стара Загора, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванела Ат. Караджова

при участието на секретаря Диана Д. Иванова
като разгледа докладваното от Иванела Ат. Караджова Търговско дело № 20225500900170 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба предявена от **"М." АД**, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.В., ***, представлявано от П.И.Т. **против 1. „П.” АД /в несъстоятелност/** ЕИК ***, седалище гр. В., ул. ***, с представител съгласно ТР - О.Т.Т. и **2. СИНДИК: М. П. В.**, Държава: Б., Област: Б., Община: Б., Населено място: гр. Б. бул./ул. ***, относно установяване на съществуването на предявено, прието от синдика вземане на **"М." АД** ЕИК ***, със седалище и адрес на управление - гр. В., ***, представлявано от П.И.Т. по т.д.83/2014 на ОС С.З., изключено от Списъка на приетите вземания с Определение по чл. 692, ал.4 от ТЗ с длъжник по т.д. №83/2014 на ОС С.З., с длъжник **„П.” АД** в несъстоятелност с ЕИК ***, с правно основание: чл.694, ал.2, т.2 от ТЗ и цена на иска: 2 250,00 лв.

В **исковата молба** се посочва, че с молба от 09.10.21г. ищецът е предявил възникналото през 2021г. вземане на **М.” ЕАД** по приключил иск заведен от синдика на **„П.“ АД** в несъстоятелност и завършил след триинстанционно производство с Решение на ВОС по т.д. № 934/18г., потвърдено от Апелативен съд В. и впоследствие - от ВКС с Определение № 287/27.05.21г. по т.д. № 1560/2020г. Т.К. второ отделение, в полза на **"М." ЕАД**.

Сочи се, че след приключилото съдебно производство през 2021г. са издадени следните изпълнителни листи:

- Изпълнителен лист №260188/21.06.2021г., за сумата от 1250 лв. и
- Изпълнителен лист №260190/21.06.2021г. за сумата от 1000 лв.,

и двата срещу „П.“ АД (в открито производство по несъстоятелност), ЕИК ***, седалище гр.В., срещу което дружество ищецът предявил възникналите вземания.

Изрично в молбата за предявяване на вземанията посочил, че е налице основанието предвидено в чл.691 ТЗ „Не може да се оспорва вземане, което е установено с влязло в сила съдебно решение, постановено след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност, по което е взел участие синдикът.“

Твърди се, че този факт е служебно известен и на синдика, и на кредиторите на „П.“ АД (в открито производство по несъстоятелност), ЕИК ***, както и на съда по несъстоятелност, тъй като участие на „П.“ АД в съдебното дело на „М.“ ЕАД в несъстоятелност, като в съпътстващите делото съдебни дела, е докладвано многократно по т.д. № 83/2014 от синдиците на „П.“ АД, като дело, свързано със събиране на масата на несъстоятелност.

Сочи се, че на база на предявените вземания, синдикът на „П.“ АД (в несъстоятелност), ЕИК *** и изготвил Допълнителен списък №3 на приетите вземания, който е публикуван с №20211221084947 в ТР на АВ по партидата на дружеството.

Ищецът посочва, че открито съдебно заседание по т.д. № 83/2014г. на 17.01.2022. в ОС- С.З. е разгледано възражение на кредитора „Н.“ ЕООД /н/ гр. Л. с ЕИК ***, като във връзка с постъпилото възражение ищецът представил по делото писмено становище, което видно от постановеното Определение №260207 от 15.04.2022 година изобщо не е обсъдено от съда по несъстоятелност, което само по себе си води до процесуално нарушение, предвид липсата на мотиви на съда по това становище в съдебен акт.

В своето становище ищецът поискал от съда по несъстоятелността да остави възражението, направено по чл. 690, ал.1 ТЗ от представляващия кредитора - „Н.“ ЕООД /н/ гр. Л. с ЕИК *** без разглеждане, а ако възражението бъде допуснато до разглеждане - да го остави без уважение. Аргументите му за това били, че възражението е подадено чрез адв. Т.Т. от САК, но никъде в него не било показано от чие име е действал адв.Т.Т., като видно от справка в АВ-ТР, дружеството към момента на възражението и към

днешна дата се представлявало единствено от синдика - М.И.Н..

Твърди се, че никъде във възражението на адв.Т., не е посочено, че представлява синдика, нито че е налице пълномощно след надлежно разрешение за това на съответния съд /в случая - Ловешки окръжен съд/.

Сочи се, че служебно направената справка в Системата по несъстоятелност на Министерство на правосъдието, където всеки може да проследи вписванията в книгата по чл. 634в от ТЗ по всяко производство по несъстоятелност се установява, че Окръжния съд в Л. през последните три години е дал разрешение на синдика само за друг адвокат и по съвсем друго дело.

Ищецът посочва, че при наличие на тази фактическа обстановка, на практика съдът по несъстоятелност се произнесъл по недопустимо възражение - от лице без представителна власт.

Твърди, че практика по предоставяне на права, вкл. и на адвокат от синдик в производство по несъстоятелност е абсолютно еднозначна и трайна - без разрешение на съда по несъстоятелност, синдикът няма право да упълномощава, а ако е сторил това то е недопустимо и не произвежда правни последици.

Сочи, че с други думи, със своето Определение №260207 от 15.04.2022 г., съдът по несъстоятелност се е произнесъл по несъществуващо възражение, с което е нарушена нормата на чл. 692, ал.1 от ТЗ, т.е да одобри приетото вземане, незабавно след изтичане на срока по чл. 690, ал.1, като констатира служебно липсата на представителна власт.

Посочва, че въпреки наличието на безспорни факти, че Определение №260207 от 15.04.2022г. е постановено при нарушение на императивни норми на закона и неговата отмяна води до прилагане на чл.692, ал.1 от ТЗ служебно, с настоящия иск обосновава и безспорното съществуване на вземането му и на гореизложените основания, на качеството му на кредитор.

Сочи, че е предявил възникнало вземане на "М." ЕАД по приключил иск, заведен от синдика на „П.“ АД в несъстоятелност и завършил след триинстанционно производство с Решение на ВОС по т.д.№934/18г., потвърдено от Апелативен съд В. и впоследствие - от ВКС, в полза на "М." ЕАД. След приключилото съдебно производство през 2021г. били издадени следните изпълнителни листи:

- Изпълнителен лист №260188/21.06.2021г., за сумата от 1250 лв. и
- Изпълнителен лист №260190/21.06.2021 г. за сумата от 1000 лв. -

и двата срещу: „П.“ АД (в открито производство по несъстоятелност), ЕИК ***, седалище гр.В., срещу което дружество предявил възникналите вземания.

Изрично в молбата за предявяване на вземанията посочил, че е налице основанието предвидено в чл.691 ТЗ „Не може да се оспорва вземане, което е установено с влязло в сила съдебно решение, постановено след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност, по което е взел участие синдикът“.

Твърди, че въпреки, че този факт е служебно известен и на синдика, и на кредиторите на „П.“ АД (в открито производство по несъстоятелност), ЕИК ***, както и на съда по несъстоятелност, тъй като участието на „П.“ АД в съдебната дело на „М.“ ЕАД /в несъстоятелност/, както в съпътстващите делото съдебни дела, е докладвано многократно по т.д. №83/2014 от синдиците като дела за събиране на масата на несъстоятелност, в хода на разглеждане на възражението представил Решение № 510/10.06.2019г. по т.д. № 934/18г. на ВОС; Решение №303/20.12.2019г. по в.т.д. № 622/19г. на Апелативен съд В. и Определение №287/21.05.2021г. по дело №1560/2020г. на 2-ро търг.отд. на ВКС.

Сочи, че освен цитираните изпълнителни листи, съдебните решения са посочени като основание за вземането им от синдика в публикувания Допълнителен списък № 3 на приетите вземания, с №20211221084947 в ТР на АВ по партидата на дружеството на „П.“ АД в несъстоятелност), ЕИК ***.

Посочва, че вземането произтича не от изпълнителните листи, а от влезлите в сила решения на съда по дела с участие на синдика, каквато е нормата на чл.691 ТЗ.

Сочи, че изпълнителните листи са един краен завършек на установеното със съдебен акт задължение, като те практически можеше и да не се получават - факта на постановеното, влязло в сила решение е достатъчно основание за приемане на вземането.

Сочи, че в случай на съмнение е възможно да се поиска да се представи оригинала - за проверка, но не и да се предостави трайно по делото, защото делото по несъстоятелност не е изпълнително дело.

Сочи също, че самият закон е категоричен - чл.637 от ТЗ /кредиторите завели изп. дело преди откриване на производство по несъстоятелност предявяват своето вземане без да прекратяват изп. дело, т.е. без да изтеглят оригинала на изпълнителен лист/.

Счита за абсолютно несъстоятелен извода на съда, че съществува възможността кредиторът да е пристъпил към принудително изпълнение при частен или държавен съдебен изпълнител, защото след откриване на производство по несъстоятелност е недопустимо да се образуват дела срещу масата на несъстоятелност.

Счита, че неправилно съдът е препратил възникналото вземане към „крайния срок за приемането им е до евентуалното утвърждаване на оздравителен план“.

Сочи, че това вземане не е възникнало от упражнявана търговска дейност след откриване на производството по несъстоятелност, за да се цитира тази норма. Предявеното вземане е възникнало по силата съдебен спор по дела водени от синдика и не могат да се препращат към обичайните търговски спорове.

Твърди, че не случайно законодателят е постановил специалната норма на чл.691 от ТЗ, за да не се позволява препращане към норми регламентиращи обичайно търговско поведение на длъжник в производство по несъстоятелност.

Посочва, че предявената законна лихва по вземане по силата на влязло в сила съдебно решение с участие на синдика е от момента на влизане в сила на съответното решение. В случая това е факт с постановеното от ВКС горещитирано Определение от 27.05.2021г. по т.д.№1560/20г.

Посочва, че законната лихва след откриване на производството по несъстоятелност е определяема, а не определена, тъй като не случайно тя е с право на разпределение по чл.722, ал.1, т.9 от ТЗ, вр. чл. 616, ал.2, т.1 от ТЗ и е задължение на синдика нейното определяне към момента на разпределение, а не към момента на предявяване.

Сочи, че в Допълнителния Списък №3 на приетите вземания, синдикът е приел, че датата на възникване на вземането за законна лихва е 21.06.2021г., която дата е дори след влизането в сила на съдебните актове, но тъй като не е възразил за по-ранна дата, с настоящия иск няма право да претендира по-

ранна дата на възникване на това вземане, като следва да бъде приета начална дата - посочената от синдика и представляваща датата на издаване на изпълнителните листи, предмет на настоящия спор.

Моли съда на основание чл.694, ал.2, т.2 от ТЗ да постанови решение, с което да установи съществуването на изключеното от съда по несъстоятелност вземане на "М." АД ЕИК ***, със седалище и адрес на управление - гр. В., ***, представлявано от П.И.Т., произтичащо от присъдени разноски по влезли в сила съдебни решения с участието на синдика на „П.“ АД в несъстоятелност, ЕИК *** в размер на:

- 1250,00 лв. /хиляда двеста и петдесет лева/ - съдебни разноски за въззивна инстанция, присъдени с Решение № 303/20.12.2019г. по в.т.д. №622/2019г. по описа на АС В. и Изпълнителен лист №260188/21.06.2021г. с право на разпределение по чл. 722, ал.1, т.7 от ТЗ;
- 1000,00 /хиляда лева/ съдебни разноски за касационно производство, присъдени с Определение №287/27.05 2021г. по к.т.д. №1560/2020 по описа на ВКС и Изпълнителен лист №260190/21.06.2021г. с право на разпределение по чл.722, ал.1, т.7 от ТЗ;
- Законна лихва от 21.06.2021г. до окончателно погасяване на горепосочените разноски с право на разпределение по чл.722, ал.2, т.9 от ТЗ.

Ответникът „П.“ АД /в несъстоятелност/ редовно и своевременно призован не взема становище по предявения иск.

По делото е постъпил **отговор на искова молба** от М. П. В. - синдик на „П.“ АД /в несъстоятелност/ с ЕИК ***, с който оспорва изцяло предявения иск от „М.“ АД с правно основание чл.694, ал.2, т.2 от ТЗ, за приемане на установено съществуването на изключеното от съда по несъстоятелността вземане, както следва:

- 1250 лв. съдебни разноски за въззивна инстанция по изпълнителен лист с № 260188/21.06.2021 година, издаден от Окръжен съд В.;
- 1000 лв. съдебни разноски за касационно производство по изпълнителен лист с № 260190/21.06.2021 година, издаден от Окръжен съд В..
- Законна лихва за забава върху вземането по т.1 и т.2 от деня на издаване на изпълнителният лист;

Намира за правилно и законосъобразно Определение №260207/15.04.2022г. по т.д.№ 83/2014г. на ОС - С.З., с което е изключен Допълнителен списък №3 на приетите от служебния синдик на „П.“ АД /н/ предявени вземания на „М.“ АД. Счита, че служебният синдик не е следвало да приема вземането. При предявяване на вземането не са представени и предадени в производството по несъстоятелността оригиналите на издадените от Окръжен съд В. изпълнителни листи. Този документ има характер на официален такъв, издаден от съд. С него се удостоверява, че посоченият кредитор може да иска принудително изпълнение на изпълняемо право срещу конкретен длъжник. С изпълнителният лист съда издател разпорежда на съдебен изпълнител (държавен или частен) да предприеме изпълнителни действия, поискани от кредитора. Заради особеният характер на документа, намира, че предаването му в оригинал с предявяване на вземането е било абсолютно условие за акта на приемане по реда на чл. 688 от ТЗ. В противен случай и към настоящият момент съществува правна възможност кредиторът да пристъпи към принудително изпълнение на вземането си пред частен или държавен съдебен изпълнител. Няма никаква яснота дали „М.“ ЕАД не са пристъпили към принудително изпълнение, ползвайки се от този специален режим на ГПК и доколкото не е представен оригинал на изпълнителния лист.

Заявява, че не може да се съгласи с аргументите на представителя на „М.“ АД, че след откриване на производство по несъстоятелност е недопустимо да се образуват изпълнителни дела. Посочената в исковата молба разпоредба на чл.637 от ТЗ, засяга съдебните и арбитражните производство по имуществени и търговски дела срещу длъжника, с изключение на трудовите спорове по парични вземания.

От друга страна заявява, че не се сочат доказателства за покана за доброволно изпълнение на възникналото задължение. От приложени по делото доказателства е видно, че се касае за вземане, възникнало след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност, което по силата на чл.639 от ТЗ подлежи на изплащане на падежа. В случай, че не получи плащане на падежа кредиторът се удовлетворява по реда на чл.722, ал.1, т.7 от ТЗ. Сочи, че в молбата за предявяване на вземането „М.“ ЕАД твърдят, че не са получили плащане на падежа, но не представят доказателства да са извършили действия за определяне на такъв, след който вземането ще се счита за дължимо след просрочие. При изпълнение на

процедурата по издаване на изпълнителни листи съда не дължи уведомление на длъжника, от които той еднозначно да получи знание, че срещу него се издава такъв документ. Ето защо намира, че за формално изпълнение на условието, което въвежда чл.639 от ТЗ, е било задължително кредиторът да покани несъстоятелният длъжник да изпълни задължението си на определен за това падеж, след който вземането е можело да бъде реализирано по реда на чл.688, ал.3 от ТЗ. Предявеното вземане е с особен характер и синдикът на дружеството е можело да иска разрешение от съда за плащането му по реда на чл. 658, ал.1, т.9 от ТЗ. Такова едно решение би било съвсем логично и би довело до постигане на така необходимата съдебна икономия в развитието на производството по несъстоятелност на „П.“ АД /н/.

Освен изложеното, счита за неоснователна претенцията за законна лихва от датата на издаване на изпълнителните листи. Видно от копието на представения изпълнителен лист, такава лихва не фигурира и не следва да се начислява.

Предвид изложеното, моли съда да постанови решение, с което да установи несъществуването на вземането на „М.“ ЕАД.

В допълнителната искова молба ищецът заявява, че счита за неправилни аргументите, изложени в отговора на исковата молба:

- че е бил длъжен да представи пред ОС-С.З. оригиналите на изпълнителните листи, защото съществувала възможност да се предяви взимането, възникнало след откриване на производството по несъстоятелност, пред частен или държавен съдебен изпълнител;
- че трябвало първо да отправи покана за доброволно изпълнение, а липсата на такава покана означавала право да не се приема взимането;
- че липсвал посочен падеж на плащането, независимо, че приложените изпълнителни листи са с посочена дата: 21.06.2021г., както и че именно предходния синдик на длъжника е приел тази дата за начална, от която започва да се начислява и законна лихва, независимо и че още преди това е влязло в сила решението по иска, предявен от длъжника чрез своя синдик против дружеството.

Заявява, че настоящия синдик необосновано твърди, че не знае коя е датата на падежа, предвид нормата на чл.693 от ТЗ. Нещо повече, отрича се наличието на падеж на предявеното взимане, съответно - така се твърди

неоснователно, че не може да се приложи и нормата на чл.722 ал.1 от ТЗ.

Счита, че неправилно се твърди и че не била основателна претенцията за законна лихва от датата на издаване на изпълнителен лист /21.06.2021г./, само защото в издадените изпълнителни листи това не било посочено.

Моли съда да вземе предвид при постановяване на решението си настоящето пояснение и допълнение към основната искова молба, относно предявените взимания, които изначално произтичат не от изпълнителните листи, а от влезлите в сила решения на съда, който ги е издал, по дела с участие на синдика, каквато е нормата на чл.691 ТЗ, т.е. предявените взимания дори не могат да се оспорват, по силата на закона, поради което дори производството по оспорването им от друг кредитор е следвало да бъде прекратено, при евентуалност - направеното оспорване да бъде отхвърлено, а не както съдът се е произнесъл с Определение № 260207 от 15.04.2022 година по т.д. 83/2014г. ОС-С.З..

Посочва, че предвид нормата на чл.638 от ТЗ, дори теоретично да е налице изпълнително производство, каквото в случая липсва, то се спира. Още повече - ако взимането бъде предявено и прието, то евентуалното изпълнително производство безспорно се прекратява, съгласно закона.

Сочи, че е недопустимо да се образуват дела срещу масата на несъстоятелност след откриване производство по несъстоятелност за взимане, каквото е предявено в конкретния случай. Недопустимо е разбира се и прилагане на обезпечителни мерки по реда на ГПК в настоящия случай. Дружеството като кредитор, се е съобразило и с тези повелителни разпоредби на закона.

Посочва, че законът никъде не изисква отправяне предварително на покана за доброволно изпълнение, за да бъде прието едно установено с влязъл в сила съдебен акт взимане. Ако пък предходния синдик е искал да го изплати, както се коментира в отговора, то е следвало да съобрази нормата на чл.720 и следващите от ТЗ - каквото би могъл да стори и настоящия синдик на длъжника при възможност за това.

Сочи, че падежът на претендираното взимане е датата на влизане в сила на решението по т.д. 934/18г. на ВОС, проведено по иск и с участието на синдика на „П.“ АД /н/, която дата безспорно предхожда датата на издаване на изпълнителните листи.

Доколкото обаче на посочените изпълнителни листи е посочена датата 21.06.2021г., то счита за обосновано и правилно това да бъде съдебно признатата дата на падежа - както е приел правилно и предходния синдик на длъжника. При евентуалното плащане от страна на длъжника в така формирания период от влизане в сила на решението до издаване на изпълнителни листи, то същата не би могло да се твърди, че щяло да бъде платено преди датата на падежа.

Твърди, че изпълнителните лист са само крайния завършек на установеното със съдебен акт задължение, като те практически можело и да не се получават - факта на влизане в сила на постановеното съдебно решение - преди 21.06.2021г. е достатъчно основание за приемане на вземането и този факт е известен на длъжника - „П.“ АД/н/, което не е оспорено и до настоящия момент.

Заявява, че не е необходимо в издадените изпълнителни листи да се посочва, че към така присъдените суми се дължи законна лихва от датата на издаване. Няма и подобна практика, при издаване на изпълнителни листи за присъдени разноси по дела, по които са влезли в сила съдебни решения.

Счита, че е достатъчно законната лихва да бъде претендирана, както е сторено - от датата на издаването на съответните изпълнителни листи, от която дата в действителност тя се дължи, тъй като законна лихва след откриване на производството по несъстоятелност е определяема, а не определена. Не случайно тя е с право на разпределение по чл.722, ал.1, т.9 от ТЗ, вр. чл.616, ал.2, т.1 от ТЗ и е задължение на синдика нейното определяне към момента на разпределение, а не към момента на предявяване.

Моли съда на основание чл. 694, ал.2, т.2 от ТЗ да постанови решение, с което да установи съществуването на изключеното от съда по несъстоятелност вземане на „М.“ АД ЕИК ***, със седалище и адрес на управление - гр. В., ***, представлявано от П.И.Т., произтичащо от присъдени разноси по влезли в сила съдебни решения с участието на синдика на „П.“ АД в несъстоятелност, ЕИК *** в размер на:

- 1250,00 лв. /хиляда двеста и петдесет лева/ - съдебни разноси за въззивна инстанция, присъдени с Решение №303/20.12.2019 г. по в.т.д. №622/2019 по описа на Апелативен съд В., обективизирано и в Изпълнителен лист №260188/21.06.2021г. с право на разпределение по чл.722, ал.1, т.7 от ТЗ;

- 1000,00 /хиляда лева/ съдебни разноси за касационно производство, присъдени с Определение №287/27.05.2021 г. по к.т.д. №1560/2020 по описа на ВКС, обективизирано и в Изпълнителен лист №260190/21.06.2021г. с право на разпределение по чл. 722, ал. 1, т.7 от ТЗ;
- Законна лихва върху главницата на всяко от предявените взимания, считано от 21.06.2021г. до окончателно погасяване на горепосочените разноси с право на разпределение по чл.722, ал.1, т.9 от ТЗ, с правно основание чл. 688, ал.3, вр. чл. 691 от ТЗ.

С депозирания **допълнителен отговор** ответникът поддържа направените от по-рано изявления, като отново оспорва изцяло предявения иск от „М.“ АД с правно основание чл.694, ал.2, т.2 от ТЗ, за приемане на установено съществуването на изключеното от съда по несъстоятелността вземане, както следва:

- 1250 лв. съдебни разноси за въззивна инстанция по изпълнителен лист с № 260188/21.06.2021 година, издаден от Окръжен съд В.;
- 1000 лв. съдебни разноси за касационно производство по изпълнителен лист с № 260190/21.06.2021 година, издаден от Окръжен съд В..
- Законна лихва за забава върху вземането по т, 1 и т.2 от деня на издаване на изпълнителният лист.

Оспорва аргументите на представителя на „М.“ АД, че след откриване на производство по несъстоятелност е недопустимо да се образуват изпълнителни дела. Посочената в исковата молба разпоредба на чл.637 от ТЗ, засяга съдебните и арбитражните производство по имуществени и търговски дела срещу длъжника, с изключение на трудовите спорове по парични вземания.

Сочи, че доколкото изпълнителният лист представлява особен документ, даващ права за принудително изпълнение, той подлежи и на разпореждане. Не са редки случаите в практиката, в които при надлежно издадено изпълнително основание, предметът на вземане се продава на трето лице по силата на договор за цесия. Приобретателят на притезателното право има пълна и неограничена възможност да реализира правата си вместо кредитора по ИЛ по съответният законов ред.

Заявява, че и към допълнителната искова молба на „М.“ ЕАД не е приложен

оригинал на изпълнителен лист. В нея са наведени неподкрепени с доказателства твърдения, че дружеството не е предприело действия по принудително изпълнение пред орган по събиране - съдебен изпълнител.

Като се има предвид особеният статут на изпълнителното основание - изпълнителен лист, както и множеството възможности за реализация на права по него, намира, че за реализиране на вземането на „М.“ ЕАД от „П.“ АД /н/ и окончателното му включване в приетите вземания в производството по несъстоятелност, е било необходимо представянето на оригинал на този документ.

Сочи, че окончателните съдебни актове представляват способ за уреждане на спор между две или повече страни, като след постановяването им отношенията между тях се уреждат по окончателен начин. Те не представляват изпълнително основание за парични вземания. Съдебните решения дават рамката на отношенията между спорещите, като указват измененията в правния мир след постановяването им със силата на пресъдено нещо. За да се реализира парично вземане, съдържащо се в осъдителната част на диспозитива на съдебно решение, е наложително страната по спора, която черпи такива права, да се снабди с изпълнителен лист. Само по силата на съдебният акт - решение, тя не би могла да стори това. Снабдяването с изпълнителен лист е право на кредитора, което той може да избере и да не реализира.

Ето защо заявява, че не може да се съгласи с твърдението на ищеца, че падеж на претендираното вземане представлява датата на постановяване на окончателният съдебен акт. Датата на падежа не е и датата на издаване на изпълнителният лист. За да може да изпълни на падеж, длъжникът трябва да има знание, че има срок за изпълнение на задължение. Соци, че ако се разгледат аналогичните действия, които са предписани в чл.428 от ГПК на съдебният изпълнител, се вижда, че законодателят предвижда ред за връчване на изпълнителен лист на длъжника, в който му се предоставя срок да извърши плащане доброволно. Принудителното изпълнение се предприема след настъпване на падежа, определен в поканата за доброволно изпълнение. Длъжникът в настоящият случай безспорно не е бил канен да плати в срок, който може да бъде приет за падеж.

Сочи, че са наведени твърдения, че синдикът има възможност да извърши

плащане на претендираното вземане и към настоящият момент, като ползва особеният режим на чл.720 от ТЗ, с които синдикът не може да се съгласи, тъй като по реда на чл.720 от ТЗ се извършват плащания само на надлежно приети вземания на кредитори. Вземането, предмет на настоящото производство, няма качеството на такова.

Освен изложеното, счита за неоснователна и претенцията за законна лихва от датата на издаване на изпълнителните листи. Видно от копие на представения изпълнителен лист, такава лихва не фигурира и не следва да се начислява.

Предвид изложеното, моли съда да постанови решение, с което да установи несъществуването на вземането на „М.“ ЕАД.

Съдът намира, че **искът е предявен на основание** чл. чл.694, ал.2, т.2 от ТЗ .

Предявеният установителен иск е с правно основание чл. 694 ал.2 т.2 ТЗ е процесуално допустим.

Разгледан по същество, е основателен и следва да се уважи.

Искът по чл. 694 ТЗ е субсидиарен способ за установяване правата на кредиторите, чието предявяване се подчинява на по-строги и формални предпоставки за допустимост, за разлика от общия установителен иск по чл. 124 ГПК.

Допустимостта на всеки иск за установяване съществуването или несъществуването на едно вземане е обусловена от наличие на правен интерес у ищеца, който следва да съществува към момента на предявяване на иска.

В производството по чл. 694 ТЗ, правният интерес на ищеца е обусловен от установяване било на наличието на надлежно предявено негово вземане срещу длъжника, съществуването на което е отречено от синдика, било от включването в списъка на приетите вземания на други кредитори, чието съществуване, размер или обезпечение ищецът оспорва.

Във всички случаи, абсолютна предпоставка за допустимост на установителното производство е наличие на изготвени от синдика и представени за одобрение пред съда по несъстоятелността списъци с приетите и неприетите вземания. Това е най-ранния момент, в който кредиторите са информирани за становището на синдика по предявените от тях вземания.

Конкретно, правният интерес на ищеца по делото е обусловен от обстоятелството, че съдът по несъстоятелността е изключил от допълнителен списък №3 на приети от служебния синдик на „П.“ АД /н/, предявени вземания на „М.“ ЕАД както следва:

- 1250,00 лв. /хиляда двеста и петдесет лева/ - съдебни разноски за въззивна инстанция, присъдени с Решение №303/20.12.2019 г. по в.т.д. №622/2019 по описа на Апелативен съд В., обективизирано и в Изпълнителен лист №260188/21.06.2021г

-1000,00 /хиляда лева/ съдебни разноски за касационно производство, присъдени с Определение №287/27.05.2021 г. по к.т.д. №1560/2020 по описа на ВКС, обективизирано и в Изпълнителен лист №260190/21.06.2021г. -Законна лихва върху главницата на всяко от предявените взимания, считано от 21.06.2021г. до окончателно погасяване.

Втората предпоставка за допустимост на иска е наличие на проведено производство по възраженията на ищеца срещу списъците по реда на чл. 690 ал.1 ТЗ, която е също налице.

Третата абсолютна процесуална предпоставка за надлежно упражняване правото на иск е предявяването му в установения в закона преклузивен срок по чл. 694 ал.6 ТЗ, който е спазен в настоящия случай.

Четвъртата процесуална предпоставка за допустимост на иска, която е също налице, е наличие на висящо производство по несъстоятелност.

Според качеството на лицето, за което е налице правен интерес от предявяване на установителния иск, са налице различни хипотези на легитимирани страни в производството, като съдът ще разгледа една от тях. Това е настоящата хипотеза, при която ищецът е кредитор, като предявеното от кредитора вземане е изключено от списъка на приетите вземания с определението по чл.692 ал.4 ТЗ по възражение на друг кредитор.

Производството по установителния иск е специфично исково производство, съпътстващо производството по несъстоятелност. То има за предмет установяване съществуването и точния размер на приетите в производството по несъстоятелност вземания на кредиторите.

Установителният иск по чл. 694ТЗ е обусловен от развилия се вече спор относно вземане на кредитор в производството по несъстоятелност по, като

целта на исковото производство е окончателно разрешаване на спора по отношение на всички участници в производството по несъстоятелност.

Предметът на исковото производство по чл. 694 ТЗ съвпада с този на производството по възраженията по чл. 692 ал.2 и ал.3 ТЗ по делото по несъстоятелност, поради което това, което може да бъде предмет на възражението по чл. 690 ал.1 ТЗ, може да бъде предмет на установителния иск по чл. 694 ТЗ.

Предметните предели на установяването в процеса са очертани още с молбата на кредитора за предявяване на вземането му пред синдика, респ. с определението на съда по разгледаното възражение срещу списъка.

Затова е недопустимо установяване на вземания, индивидуализирани в исковата молба по чл. 694 ТЗ по основание произход, размер и обезпечение, различни от посочените и съставените от синдика списъци на приетите и неприети вземания, съответно от посочените в определението на съда по чл. 692 ал.4 ТЗ.

Настоящият съдебен състав намира, че е налице хипотезата на чл. 691 ТЗ, а именно, че не може да се оспорва вземане, което е установено с влязло в сила съдебно решение, постановено след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност, по което е взел участие синдикът.

Не се спори по делото, че с решение № 510/10.06.2019 г. по т.д. № 934/2018 г. на Окръжен съд-В. се отхвърля предявения от П. АД /в н./, ЕИК ***, гр. С.З., чрез синдика срещу М. ЕАД/в н./, ЕИК 103780072, В. и М. ЕАД, ЕИК ***, В., при задължителното участие на синдика на М. ЕАД, Т.И., иск за установяване несъществуването на прието в производството по несъстоятелност по т.дело № 1495/2016 г. на ВОС по отношение на М. ЕАД /в н./, вземане на кредитора М. ЕАД, в размер на 278 777 лева, представляващи платена от този кредитор главница за погасяване на данъчно задължение по облагаема доставка, извършена от длъжника М. ЕАД, обективирана във фактура № 188 и ф. № 189, съответно от 25 и 26.02.2015 г., установено в Ревизионен акт от 21.03.2016 г., вкл. лихвата след решението за откриване на производство по несъстоятелност, считано от 26.02.2018 г., на основание чл. 694, ал.3, т.2 ТЗ. Това решение е влязло в сила по силата на определение № 287/27.05.21 г. по т.д. № 1560/20 г. на ВКС.

Установява се още от събраните по делото доказателства-надлежно

заверени копия на изпълнителните листове ,а така също и от направената в с.з. констатация с оригиналите на изпълнителните листове,че действително в полза на ищеца са издадени Изпълнителен лист №260188/21.06.2021г., за сумата от 1250 лв. -съдебни разноски за въззивна инстанция, присъдени с Решение № 303/20.12.2019г. по в.т.д. №622/2019г. по описа на АС В. и Изпълнителен лист №260190/21.06.2021 г. за сумата от 1000 лв. -съдебни разноски за касационно производство, присъдени с Определение №287/27.05 2021г. по к.т.д. №1560/2020 по описа на ВКС и двата срещу: „П.“ АД (в открито производство по несъстоятелност), ЕИК ***, седалище гр.В..

При така установеното съдът намира,че предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен ведно със законните последици.

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по иска на "М." АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.В., ***, представлявано от П.И.Т. срещу „П.“ АД /в несъстоятелност/ ЕИК ***, седалище гр. В., ул. ***, при задължителното участие на синдика на „П.“ АД /в несъстоятелност/ ЕИК ***- М. П. В., ,че "М." АД, ЕИК *** има вземане от „П.“ АД /в несъстоятелност/ ЕИК *** в размер на 1250,00 лв. /хиляда двеста и петдесет лева/ - съдебни разноски за въззивна инстанция, присъдени с Решение № 303/20.12.2019г. по в.т.д. №622/2019г. по описа на АС В. и Изпълнителен лист №260188/21.06.2021г. и вземане в размер на 1000,00 /хиляда лева/ съдебни разноски за касационно производство, присъдени с Определение №287/27.05 2021г. по к.т.д. №1560/2020 по описа на ВКС и Изпълнителен лист №260190/21.06.2021г. ведно със законна лихва върху горепосочените суми,считано от 21.06.2021г. до окончателно изплащане.

ОСЪЖДА „П.“ АД /в несъстоятелност/ ЕИК *,** седалище гр. В., ул. *** да заплати по сметка на Окръжен съд Ст.Загора сумата от 90 лв.–ДТ в производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Пловдивския апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – С.З.: _____